

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У СМЕДЕРЕВУ

II-1П1.бр. [REDACTED]

Дана, 04.03.2011. године

Смедерев о

У ИМЕ НАРОДА

ОСНОВНИ СУД У СМЕДЕРЕВУ- судска јединица II у Смедеревској Паланци судија [REDACTED] као председник већа, са судијама поротницима [REDACTED] и [REDACTED] као члановима већа, у парници тужиоца [REDACTED] из Смедеревске Паланке чији је пуномоћник адвокат [REDACTED] из Смедерева, против туженог Дом здравља » [REDACTED] « [REDACTED] коју заступа адв. [REDACTED] из Смедеревске Паланке, ради поништаја решења и исплате зараде, по одржаној расправи, 4.3.2011.г. донео је следећу

ПРЕСУДУ

I УСВАЈА СЕ тужбени захтев који гласи: « ПОНИШТАВА СЕ као незаконито решење в.д. директора Дома здравља [REDACTED] бр. [REDACTED] од 01.12.2008.г. којим је тужиоцу [REDACTED] из Смедеревске Паланке као председнику Окружног одбора синдиката у Дому здравља [REDACTED] укинута исплата увећане зараде с обзиром на ту функцију која му припада по Појединачном колективном уговору и чији је почетак означен од 01.12.2008.г. па се обавезује тужени Дом здравља [REDACTED] из Смедеревске Паланке да тужиоцу [REDACTED] на име разлике у заради за децембар месец 2008.г. исплати износ од 22.234.00 динара, за јануар месец 2009.г. износ од 15.200,00 динара, за фебруар 2009.г. износ од 22.234,00 дин., за март месец 2009.г., износ од 22.234,00 дин. све у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Обавезује се тужени Дом здравља [REDACTED] из Смедеревске Паланке да тужиоцу [REDACTED] из Смедеревске Паланке исплати разлику доприноса за обавезно здравствено, пензијско и социјално осигурање за период од децембра месеца 2008.г. до 01.априла 2009.г. на горе наведене износе у корист Републичког ПИО Фонда осигурања, све у року од 8 дана од пријема пресуде под претњом принудног извршења. « У ЦЕЛИНИ.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ тужбени захтев којим је тражено да тужени Дом здравља [REDACTED] из Смедеревске Паланке тужиоцу [REDACTED] из Смедеревске Паланке будуће зараде исплаћује по Закону о платама у државним јавним службама и Уредби о коефицијентима за обрачун плата запослених у јавним службама и Појединачном колективном уговору.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкове поступка исплати износ од 52.800,00 дин. у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Образложење

Тужилац је у тужби и на расправама, лично и преко пуномоћника навео да је био запослен код туженог на радном месту зубног техничара, те да је био Председник Окружног одбора синдиката запослених у здравству и социјалној заштити. Поводом своје синдикалне активности он је остваривао према појединачном колективном уговору већи коефицијент али је туженик донео одлуку да му зараду не исплаћује уважавајући тај коефицијент већ мању зараду о чему је донео решење па је тужилац тражио да се то решење поништи, те да му туженик исплати разлику у заради применом коефицијената по колективном уговору сматрајући да тај колективни уговор важи без обзира што је дошло до организационих промена, а тражио је и да му се изврши доплата обавезних доприноса.

Туженик је оспорио тужбени захтев у целини јер посебни колективни уговор на који се тужилац позива по мишљењу туженог више не важи јер је он донет 1999.г. у време када туженик још није ни постојао јер је био део ЗЦ [REDACTED] у Смедереву. Одлуком Владе Србије туженик није преживео само промене у реорганизацији већ је он конституисан као потпуно ново и посебно правно лице, те већ због тога поменути колективни уговор не може важити а нови није донет. Са друге стране дошло је до измене Закона о раду који је ограничио важење свих колективних уговора па и овог.

Тужба је благовремена јер је поднета 13.04.2009.г. а оспорено решење тужилац никада није примио на законит начин већ је за повреду свог права сазнао када му је достављена обрачунска листа за месец децембар 2008.г. а то је било 19.1.2009.г. како произилази из његовог поднеска шефу рачуноводства јер још тог дана тужилац није знао у чему се састоји повреда његовог права.

Није спорно међу странкама да је тужилац био у радном односу код туженог запослен на радном месту зубног техничара, и да је био председник Окружног одбора синдиката запослених у здравству и социјалне заштите. Такође није спорно да Дом здравља у [REDACTED] у време доношења колективног уговора уопште није био самостално радно место нити установа већ да се налазило у оквиру ЗЦ [REDACTED] те да се колективни уговор примењивао и на тај Здравствени центар као и на организационе јединице. 17.2.2000.г., у Сл.гласнику РС објављена је одлука о оснивању Дома Здравља [REDACTED] и из формулације те одлуке произилази да се радило практично о стварању потпуно новог правног лица, па се онда поставило и питање да ли важи ПКУ који је раније био закључен у ЗЦ [REDACTED]»

Ово чини прво спорно питање и суд сматра да је новоформирани Дом здравља био дужан да примењује спорни ПКУ. Наиме тај ПКУ донет је још на основу Закона о раду који је важио пред доношења Закона о раду који је објављену Сл.листу РС бр.70 од 13.12.2001.г. али је овај закон у прелазним и завршним одредбама у чл.176 предвидео да ће одредбе колективног уговора који је на снази на дан ступања на снагу овога закона а које нису у супротности са овим законом остати на снази до закључивања колективног уговора у складу да овим законом. То значи да је у периоду важења тог закона спорни ПКУ био на снази да би он поново био оснажен новим Законом о раду који је објављен у Сл.листу РС бр.24 од 15.3.2005.г. где је у чл.284 предвиђено да одредбе Колегијалног уговора који је на снази на дан ступања на снагу овога закона а које нису у супротности са овим законом остају на снази до закључивања колективног уговора у складу са овим законом.

У ставу 2. те одредбе стоји да одредбе општег и посебних колективних уговора закључени пре 21.12.2001.г. а које су на снази на дан ступања на снагу овога закона и које нису у супротности са овим законом остају на снази до закључивања колективног уговора у складу са овим законом а најдуже 6 месеци од дана ступања на снагу овог закона. То значи да одредбе ПКУ остају да важе јер нису захваћена поменутим ограничењем.

Друго спорно питање јесте да ли се могао тај ПКУ за који је суд нашао да важи примењивати на туженика обзиром на промене које су се десиле.

Туженик је донео решење које је предмет овога спора и у том решењу стоји да се председницима ОО синдиката у Дому здравља [REDACTED] укида исплата зараде по ПКУ до доношења новог појединачног уговора.

Ово решење донето је на основу одлуке Управног одбора Дома здравља бр. [REDACTED]

Након тога тужиоцу су престале исплате по том ПКУ. Али туженик је 8.9.2010.г. сачинио записник у коме председнику управног одбора [REDACTED] наводи да је обавеза туженог да примењује стари ПКУ све док се не донесе нови. У складу са тим донето је решење од 24.9.2010.г. које се позива на члан 87 спорног ПКУ тако да је практично овим и решено питање да ли тај уговор важи за туженог или не важи, јер тај уговор важи, туженик се сада по њему и понаша, а управни одбор туженог никада није био овлашћен да самостално суспендује тај колективни уговор на било који начин нити је могао да својим одлукама избегне обавезе које за њега проистичу из тог колективног уговора без да приступи анексирању истог у редовне процедуре.

Суд сматра да туженика овај уговор везује јер се без обзира на статусне промене туженог на њега односи одредба чл. 150 сада важећег Закона о раду у којој стоји да је послодавац следбеник дужан да примењује општи акт послодавца предходника најмање годину дана од дана промене послодавца а као што се види из поменутих одлука он је тај акт примењивао и даље што је констатовано на поменутој седници управног одбора. Чак и ако би се поставило питање да ли је туженик био овлашћен да не примени ПКУ то питање је овде беспредметно јер туженик никада није донео одлуку да тај ПКУ неће примењивати нити је њему остављено право да одлучује да његову примену селективно одређује односно или га примењује или га не примењује. Ако га примењује у 2009.г. онда је то морао да чини и раније.

Тужбени захтев је основан и због тога што је у поступку утврђено да тужиоцу решење које он оспорава никада није уручено, нити му је дата могућност да спорно решење оспори. Због тога је тужба благовремена јер је тужилац за повреду свога права сазнао тако што му је фотокопија уручена 28.1.2009.г. па није истекао рок од 90 дана јер је тужбу поднео 13.4.2009.г.

Како је оспорено решење у супротности са ПКУ суд је нашао да је исто ништаво па је одлучено као у изреци.

Странке су у међувремену учиниле неспорним висину тужиоачевог потраживања по основу мање исплаћене зараде па је и у том делу захтев усвојен у целини јер се радило о спору о праву а не о висини.

Захтев тужиоца да се туженик обавезе да исплаћује убудуће зараде по закону и важећим Уредбама као и ПКУ, суд сматра недозвољеним јер се не могу тужбом тражити недоспела потраживања. Он је недозвољен због тога што тужилац више нема правни интерес за подношење оваквог захтева јер је неспорно да му се зарада сада исплаћује према тим прописима а овде се ради о исплати новчаног потраживања и оно мора бити опредељено у новчаном износу те се о оваквој тужби не може расправљати па је суд исту одбацио.

Суд је ценио и све остале изведене доказе али сматра да нису од утицаја на другачији исход спора.

Како је тужилац у спору успео то му је суд трошкове досудио и то за састав тужбе од стране адвоката 6.000,00 дин., за приступ адвоката на 4 одржана рочишта по 8.750,00 дин., те на име трошкова за судске таксе за тужбу 5.900,00 дин. те за одлуку 5.900,00 дин, примењујући одредбе чл. 149 ЗПП и важеће тарифе судских такси и адвокатске тарифе с тим што је суд имао

у виду да тужилац није у целини успео у спору али око одбијајућег дела тужбеног захтева није било посебних трошкова, и трошкови би у целини били индетични досуђеним трошковима и без тако постављеног тужбеног захтева.

ОСНОВНИ СУД У СМЕДЕРЕВУ, судска јединица II у Смедеревској Паланци,
дана 04.03.2011.г.

ПРАВНА ПОУКА:

Рок за жалбу 8 дана
од дана пријема пресуде
Апелационом суду Београд,,
а преко овог суда.

Председник већа - судија
Александар Јоцовић С.р